

IBDIS

We know

books

TOATE DREPTURILE REZERVATE

© EDITURA MIRON

LINDA HOWARD - THE TROUBLEMAKER

**LINDA
HOWARD**

**BĂRBAȚII FRUMOȘI
ADUC NECAZURI**

EDITURA MIRON

Traducere de Cornelia Cernetchi

CAPITOLUL 1

Washington, D.C.

Era o zi însorită de Martie, când te gîndești că trebuie să vină primăvara, chiar dacă știi bine că afurisita de iarnă nu a plecat încă din oraș. Uneori Morgan Yancy încurca anotimpurile. Trebuia să se gîndească: se afla oare în emisfera nordică, sau în cea sudică? Meseria îl obliga să plece pe neașteptate în locuri ciudate și așa se trezea că din zonele arctice ajungea în deșertul Iraqian, de aici în America de Sud – oriunde în lume era nevoie de talentele lui.

Cu treizeci și șase de ore în urmă sosise în micul apartament, numit acasă; dormise douăzeci și patru de ore, iar când s-a trezit, a constatat că ziua și noaptea se amestecau. Nu era nici prima, nici ultima dată. Mîncă puțin unt de arahide întins pe cîțiva crackeri rîncezi, apoi alergă prin orașul cufundat în beznă, doar ca să obosească și pe urmă se culcă iar.

Cînd s-a trezit, părea că a venit primăvara. Sau aproape...

Făcu un duș, ca să-și curețe toate pînzele de păianjen din minte, apoi găsi în frigider ultimul pachet cu cafea măcinată; suficient cît să-și pregătească o jumătate de ibric de cafea proaspătă. Foarte bine. Scoase o cutie cu lapte, o miroși, se strîmbă și vărsă în chiuvetă tot conținutul. Aruncă și un rest de brînză mucegăită rămasă în frigider și se hotărî că trebuie să meargă la cumpărături de data asta.

Fără mîncare rezista, dar fără cafea nu. Era ciudat că rezista zile sau chiar săptămîni fără ea, bînd orice lichide găsea, dar cînd era acasă, avea neapărat nevoie de mult-apreciata lui cafea.

Strălucirea soarelui pe cer îl ademenea să iasă pe balcon. Constată că vremea era superbă; destul de răcoare, dar suficient de cald încît să nu ai nevoie de o haină. Pe cer pluteau cîtiva nori de vată.

Ei bine, ca să vezi, uneori viața e dură. Nu avea de ales: trebuia să meargă la pescuit. Trebuia să scoată barca din debarcader și să nu lase zilele să treacă degeaba, fiindcă oricum îi expira permisul de pescar. Mai ales că din cînd în cînd trebuia să mai și curețe pînzele de păianjen de pe motorul bătrînului *Rechin*. De cinci luni nu mai fusese pornit.

Căută mobilul prin buzunarul vestei și-l sună pe Kodak, tovarășul lui din echipa de operațiuni speciale. Numele real al lui Kodak era Tyler Gordon, dar cînd ai memorie vizuală, ce altă poreclă ai putea primi, decît Kodak? Cînd i-a răspuns, părea pe jumătate conștient și mahmur. Nici nu era de mirare, fiindcă în ultima misiune l-a însoțit pe Morgan.

– Da, care-i treaba? zise el de-abia inteligibil.

– Merg la pescuit. Scot *Rechinul* în larg. Vrei să vii?

– Fir-ar să fie. Tu nu dormi niciodată?

– Am dormit continuu două zile. Tu ce naiba ai făcut?

– Nu am dormit tot timpul, dar acum dorm; cel puțin pînă adineauri. Se auzi un căscat prelung. Distracție plăcută, amice, însă fără mine. Cît ai de gînd să stai?

– Cred că pînă spre seară. Ar fi trebuit să se aștepte la asta: Kodak era ca un ciine în călduri, pur și simplu. Sigur și-a propus să-și golească oușoarele înainte să bage ceva în stomac. Nu că Morgan însuși nu s-a gîndit și el să și le golească, dar numai după ce mînca, așa că nu a ajuns mai departe de intenție.

– De data asta zic pas, se pronunță amicul somnoros. Vorbim mai tîrziu. Kodak puse punct convorbirii.

Morgan strecură mobilul în buzunar și trase concluzia că azi va pescui singur. Ideea nu-l deranja; de cele mai multe ori prefera să fie așa. Soarele, vîntul, apa și singurătatea erau o binecuvîntare, mai ales cînd revenea dintr-o misiune.

În cinci minute bău suficientă cafea cît să se trezească, apoi îmbracă o cămașă lejeră, își încălță ghetele și urcă în camionetă, cu destinația debarcader. Își cumpără micul dejun de la un fast-food drive-in, fără să mai calculeze cîtă mîncare nesănătoasă consumă zilnic: bine măcar că în America are gust bun.

Rechinul era ancorat la un ponton retras, pe care l-a ales el special, ca să poată urmări orice ambarcațiune nouă, dar și vehiculele suspecte din parcare. Avea un talent deosebit să ochească mașini străine de locurile acelea, iar vigilența aceasta și-a perfecționat-o prin nenumărate ieșiri care nu erau destul de frecvente pe cît și-ar fi dorit el. Acum nu remarcă nimic neobișnuit în zonă, așa că alege un loc de parcare pentru camionetă, îi încuie portiera, o mai verifică o dată, așa cum obișnuia să verifice totul de două ori, din motive de siguranță. Cînd agăță cheia pe panoul special de la intrare, Brawley, proprietarul debarcaderului, scoase capul pe geamul barăcii sale și-i zise:

– A trecut ceva vreme! Este o zi bună pentru pescuit.

– Sper și eu, răspunse Morgan.

– Te îndrepti spre golf?

– Nu cred că mă încumet atît de departe. Voia să meargă în aval pe Potomac, pînă la Chesapeake; așa proceda cînd ieșea la pescuit.

– Să prinzi unul și pentru mine, strigă Brawley, apoi își retrase capul în interior. Morgan îl văzu apoi cum ia receptorul telefonului vechi de cînd se construise debarcaderul și-l

sprijină pe umăr, probabil ca să formeze un număr. Nu mai vezi așa telefoane în ziua de azi.

Morgan închise capacul panoului și se îndreptă spre docul închiriat pe numele Ivan Smith. L-a ales fiindcă l-a amuzat: Ivan era numele rusesc pentru John. Doar se aflau în D.C; probabil că jumătate din populația locală folosea pseudonime.

În drum spre barca lui, observă atent toate ambarcațiunile pe lângă care trecea, căutând la ele ceva neobișnuit – adică echipamentele folosite: de exemplu o stație radio scumpă instalată pe o vechitură, sau persoane care făceau notă discordantă cu ambientul. Nimic deosebit; toate erau cum le știa. Mirosul apei fluviului, clipocitul valurilor care se spârgeau de chila navelor în balans – toate îi linișteau sufletul, descărcând măcar temporar rezervorul de tensiune permanentă.

Lucru clar: se născuse într-o puternică afinitate cu apa. Mai demult, când l-a observat cât de bine face treabă cu mâna stângă, un coleg l-a întrebat dacă era ambidextru, iar instructorul lor a spus:

– Nu, mai degrabă este un om-amfibie. Realitatea se apropia mult de adevărul Domnului: dacă i-ar fi dat branhi, ar fi fost cel mai bun înotător.

A copilărit în Pensacola și nu-și amintea zile când să nu fi simțit că oceanul face parte din viața lui. Rîul Potomac era destul de departe de Golful Mexic, dar era bună orice întindere de apă. Se mulțumea să vislească într-o canoe pe un lac – măcar puțin; apoi începea să-și dorească puțină acțiune. Nimic nu se compară cu o explozie sau cu o urmărire în care se trage în tine; astea oferă oricărui bărbat doza de adrenalină.

Urcă la bordul *Rechinului*, unde toate îi erau atît de cunoscute. Verifică dacă are combustibil în rezervor, nivelul uleiului la motor, stația radio, acumulatorul și pompa. Mai verifică o dată buzunarul unde își pusese mobilul, apoi briceagul din

buzunarul de la piept, pistolul din suportul de piele de la spate, dar și pe cel de rezervă, de la glezna dreaptă, apoi căută și rezerva rezervei de la fundul cutiei de tablă pentru alimente. Totul era pregătit.

Desfăcu legăturile *Rechinului* de la mal, se așeză pe banchetă și porni motorul; acesta se trezi la viață instantaneu. Își răsuci șapca pe cap, scoase ambarcațiunea în marșarier, pînă la capătul pontonului, roti volanul și ieși spre libertate. Apa reflecta strălucitor azuriul cerului, iar alunecarea lină a bărcii se transformă repejor într-o cursă de viteză.

Doamne, ce viață! Acum, dacă ar mai prinde și ceva pește – ca să se poată lăuda în fața lui Kodak – atunci ar putea încheia ziua în glorie.

Cu toate că era o simplă ieșire la pescuit, pur și simplu nu putea să anuleze obiceiurile înrădăcinate în cei șaisprezece ani de instruire intensivă, luptă corp la corp și instincte sălbatice pure. A atins vîrsta de treizeci și patru de ani învățînd cum să supraviețuiască. Acorda aceeași atenție luciului apei, precum acordase atenție parcării, iar acum studia tot ce vede trecînd pe lângă barca lui: cîte ambarcațiuni au fost, cîte persoane aveau la bord, cu ce viteză au trecut și în ce direcție au virat. Observa și dacă se uita cineva atent la el, chiar dacă nu a fost cazul, fiindcă *Rechinul* nu era deloc ieșit din comun.

Traficul nautic era mai aglomerat decît a estimat el – poate fiindcă era în mijlocul săptămînii. Oare să fie...miercuri? Joi? Drace. Era vineri, iar el pierduse șirul. E foarte greu să tot schimbi fusul orar, pînă ce ajungi într-o zonă crepusculară, cînd miine devine ieri, iar azi nu a venit încă. Scoase mobilul din buzunar, ca să verifice data. Joi. Bine. S-a înșelat, așadar.

Rîul Potomac este o întindere de apă uriașă, cu o lățime de aproape 17 kilometri pe alocuri, odată ce își croia drum spre sud-est, spre Chesapeake Bay. Ar fi fost ușor să evite celelalte

ambarcațiuni, doar că majoritatea navigatorilor de ocazie încâlcau regulile traficului fluvial. Unii virau în unghiuri bruște, tăind calea altor bărci, alții improșcau cu apă intenționat navele de mici dimensiuni. Idioții navigau haotic, țișnind când la stînga, când la dreapta lui, pînă ce, după două apropieri periculoase, decise să străbată răul exact pe mijloc – să-i ia naiba pe toți: să-l ocolească ei. Chiar dacă se uitau la el chiorîș și-l înjurau, măcar nu era în pericol să distrugă *Rechinul*.

Cum se afla pe mijlocul întinderii albastre, zări ancorat pe malul stîng un vas de croazieră; cu privirea lui de șoim identifică o persoană grizonată, pe a cărei podoabă capilară se jucau razele soarelui. Pe punte erau două persoane, una în cămașă bleumarin, iar cealaltă în haină neagră. Părul îl făcu să-și amintească de ceva, așa că viră spre yaht, să vadă dacă persoana grizonată era sau nu cine bănuiește el că este.

Cînd se apropie, văzu persoana în cămașă coborînd sub punte. Apoi femeia cu părul argintiu începu să-i facă semne cu mîna, într-un entuziasm total, care-i dădu de înțeles să avanseze spre ea. Bănuise exact. Făcu și el semne cu mîna și trase *Rechinul* aproape de yaht. Opri motorul și zise:

– Stimată doamnă membră a congresului.

O salutase pe Joan Kingsley, membră a Camerei Reprezentanților, dar și a Comitetului pentru Servicii Armate. Prima dată drumurile lor s-au intersectat cînd fiul ei a fost răpit în Venezuela, iar echipa de Operațiuni Speciale a lui Morgan a fost trimisă acolo să-l salveze. Doamna Kingsley a insistat să mulțumească personal tuturor celor implicați în salvarea vieții fiului ei, așa că i-a invitat pe toți băieții din echipă într-o locație privată, la un grătar. În mod obișnuit le era imposibil să accepte, fiindcă ea făcea parte din CSA, doar că s-a făcu o excepție. Doar nu ești atît de cretin, încît să refuzi pe cineva care deține cheia

cufărului cu bani; Mac, șeful echipelor speciale era mult prea inteligent ca să-și dea seama și le-a dat undă verde.

Spre surprinderea lui Morgan, a plăcut-o. Era fără îndoială un politician versat, atentă la toate aspectele și mai presus de grațitudine din partea ei, a remarcat o sinceră prietenie. Avea un zîmbet cald și îi trata pe toți cu respect. Soțul ei era avocat în D.C și dădea dovadă de aceeași amabilitate, doar că a lui era mai degrabă una calculată. La ce te puteai aștepta, cîtă vreme era avocat în D.C?

– La început nu v-am recunoscut, zise ea zîmbitoare, sprijinindu-se de balustradă. Mă întrebam ce se îndreaptă spre noi cu atîta aplomb.

– Scuze. Nu am vrut să vă sperii.

– Dar nu m-am speriat, zise ea rîzînd. Oricum, ambarcațiunea mea este mult mai mare.

– Da, doamnă, chiar este. Au fost singurele cuvinte pe care și le-a permis, în timp ce survola cu privirea cît putea să cuprindă din yaht. Părea totul în regulă, iar ea ar fi putut să-i semnaleze orice pericol, dacă ar fi existat unul.

Era o persoană importantă în Congres; ar fi trebuit să fie mai atentă cu propria-i securitate, dar nu trebuia să-i dea el lecții. Bine că nu a existat nici o problemă, că el de-asta se apropiase.

– Urcați să beți ceva împreună cu noi, îl invită ea. Ne bucuram și noi de puțină liniște. Întoarse capul și-l văzu pe bărbatul în cămașă albastră urcînd pe punte. Dex, dînsul este Morgan Yancy.

– Îmi pare bine, zise Dexter Kingsley, în timp ce se încheia la cămașă, apoi veni lîngă soția lui. Zîmbitor, ușor bronzat, spuse prietenos: Este o zi perfectă pentru navigat. Vreți să urcați și să bem ceva? veni imediat aceeași invitație, doar că părea mai protocolară decît prima.

Morgan nu era nici pe departe tentat. Conversațiile de complezență nu erau punctul lui forte, nici chiar dacă nu ar fi fost vorba de perspectiva pescuitului.

– Vă mulțumesc, dar mă îndrept spre un loc special de pescuit. Am văzut-o pe doamna membră a Congresului și am oprit doar să o salut. Cu aceste cuvinte întinse mâna spre yaht, ca să depărteze *Rechinul* spre larg, apoi se instalează la cârmă. Vă doresc o zi frumoasă.

– La fel să aveți și dumneavoastră, i-a spus doamna Kingsley, apoi i-a zîmbit și i-a făcut semn cu mâna.

Morgan a pornit motorul și s-a depărtat cu viteză mică, pentru a nu face valuri care să deranjeze yahtul, iar când a ajuns mai departe, și-a continuat drumul.

Se înserase deja și era nouă și treizeci de minute când a parcat camioneta în fața blocului unde locuia. A trecut ceva timp pînă a dus la adăpost *Rechinul*, apoi a încuiat din nou dulapul cu undițe și a pornit spre casă. S-a oprit la magazin, să se aprovizioneze, apoi a urcat cu pungile încărcate, după ce a încuiat vehiculul cu telecomanda.

Locuia într-o clădire veche de vreo treizeci de ani, cu două etaje și șase corpuri cu o înfățișare care putea părea modernă și aerisită acum treizeci de ani, însă în prezent era extrem de urîță. Pe fiecare etaj se afla câte un apartament cu curte interioară proprie, iar cele de la etaj aveau balcoane care lui i se păreau inutile.

Pungile de plastic se balansau greoi și foșneau la fiecare atingere de picioarele lui. Mai devreme și-a amintit că nu mai are cafea, iar când a văzut reclama unei cafenele, a virat brusc dreapta, fără să semnalizeze, după care s-a ales cu claxoanele șoferilor indignați de gestul lui. Nu avea de ales; trebuia să cumpere cafea.

În curtea interioară se afla o coloană-suport din ciment, pe care se cățarau plante cu frunze lucioase, verzi, amestecate printre tufe dese de trandafiri, care obturau vederea, însă oricît de mult a insistat el pe lîngă proprietarul clădirii să desființeze coloana, explicînd că răufăcătorii se puteau ascunde în spatele decorului verde, a fost imposibil să se renunțe la zona verde, doar fiindcă el nu era de acord cu ea. A mai constatat că pentru civili siguranța proprie nu valora doi bani.

Oricum zona era sigură, iar aici rata criminalității era scăzută, motiv pentru tinerele familii să caute locuințe cu chirie în vecinătate. Chiar și așa, obișnuința este a doua natură, mai ales după o viață întregă de instrucție. În consecință, ca să evite ocolirea zonei cu pricina, își făcuse obiceiul să intre în curte direct din stradă. Așa trebuia doar să aștepte să treacă mașinile care circulau. Chiar și așa, existau momente când nici varianta asta nu-i plăcea. Un asemenea moment era acum. Nu putea spune de ce, dar instinctul îl avertiza, așa că se opri.

Brusc simți un fel de șoc electric, o atenționare mută, un anumit de semnal care-i induse în corp starea de alertă extremă. Duse mâna dreaptă spre pistol și ascultă atent orice posibil zgomot venit dinspre coloana-suport încărcată cu verdeață. Nu își dădea seama ce anume i-a provocat furnicături la ceafă. Nu vedea nimic, dar simțurile urlau. *Ceva* era acolo, chiar dacă nu era pericol...

Nici nu se încheie derularea gândului, când zări o umbră dinspre tufe și auzi mișcîndu-se ramuri cu frunze. Adrenalina i-a inundat sistemul, iar Morgan intră în modul activ, așa că dădu drumul la plase și scoase arma. Rămase încremenit, dar zări o strălucire fulgerătoare și simți în piept o lovitură de baros.

Două gânduri clare i-au ocupat mintea: *Elimiare. Rundă decisivă.*